

Arrest

nr. 138 254 van 11 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 september 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 18 augustus 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 25 augustus 2014 wordt verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van haar asielaanvraag.

1.3. Op 27 augustus 2014 wordt aan de Poolse overheden gevraagd om verzoekster terug te nemen in toepassing van artikel 12, §4 van Verordening 504/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking).

1.4. De Poolse overheden willigen dit verzoek in op 19 september 2014.

1.5. Op 27 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : I

voornaam : V.S.

(...)

nationaliteit : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene verklaarde dat zij op 14.08.2014 is toegekomen in België. Op 18.08.2014, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Irak te bezitten en geboren te zijn te "Makhmur" op 01.04.1978. Op 07.09.2014 meldde Meester Marie Christine Warlop haar tussenkomst in het dossier van betrokkene.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 25.08.2014 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is en dat zij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 25.08.2014 verder dat zij op 07.08.2014 vanuit Irak per auto naar Turkije gereisd zou zijn waar zij op 08.08.2014 zou zijn aangekomen. In Turkije zou betrokkene tót 12.08.2014 verbleven hebben in een huis in Istanbul geregeld door de smokkelaar. Vervolgens zou betrokkene op 12.08.2014 per vrachtwagen illegaal vanuit Turkije naar België gereisd zijn waar ze op 14.08.2014 zou zijn aangekomen en op 18.08.2014 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde verder dat ze in het bezit was van een Pools visum waarmee ze naar Polen reisde orriwille van medische redenen en verklaarde eveneens datze vanuit Polen zou zijn teruggekeerd naar Irak.

Rekening houdende met de verklaringen van betrokkene dat ze een Pools visum verkregen heeft, alsook de vaststelling dat een consultatie in het BELVIS systeem aantoonde betrokkene in het verleden tweemaal een visum kreeg uitgereikt van de Duitse autoriteiten voor respectievelijk medische redenen en familiale redenen en dat betrokkene in 2014 eveneens een Pools visum type C ontving voor toeristische doeleinden, werd op basis van deze gegevens en verklaringen van betrokkene op 27.08.2014 een overnameverzoek aan de Poolse autoriteiten gestuurd op basis van art. 12§4 van de Verordening van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-Verordening). De Poolse autoriteiten^ willigden op 19.09.2014 dit verzoek tót overname in op basis van art. 12§2 van de Dublin-Verordening. Art. 12§2 van de Dublin-Verordening stelt dat "wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek". De Poolse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat het visum dat aan betrokkene werd uitgereikt een Schengenvisum type C betreft, geldig van 25.06.2014 tot 23.08.2014. Met betrekking hiertoe dient te worden opgemerkt dat betrokkene weliswaar verklaarde dat ze in Polen geweest is voor medische redenen en dat ze nadien zou zijn teruggekeerd naar Irak maar betrokkene brengt echter geen bewijzen of elementen aan waaruit haar verklaarde terugkeer vanuit Polen naar Irak zou blijken en maakt op geen enkele wijze haar verklaarde terugkeer vanuit Polen naar Irak aannemelijk. Gezien het ernstige karakter van een-asielaanvraag, kan er op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat indien men stelt te zijn teruggekeerd vanuit Polen naar Irak dat men hiervan dan ook op zijn minst concrete bewijzen van kan aanbrengen hetgeen bij betrokkene niet het geval is. De verklaringen van betrokkene dat ze van Polen naar Irak zou zijn teruggekeerd om vervolgens vanuit Irak naar Turkije te reizen en vervolgens illegaal aan boord van een vrachtwagen vanuit Turkije naar België zou zijn gereisd, worden door betrokkene dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt zodat er bij gebrek aan concrete bewijzen dan ook ernstige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij het waarachtige karakter van deze verklaarde terugkeer van Polen naar Irak. Met betrekking tót deze verklaarde terugkeer naar Irak, stelt Meester Warlop in haar tussenkomst van 07.09.2014 dat zelfs indien haar cliënte een paspoort verkregen zou hebben uitgegeven door de Poolse

autoriteiten en dat zelfs indien ze zich met dit paspoort naar Europa zou hebben begeven, haar cliënte niettemin naar Irak is teruggekeerd op 06.08.2014 met een vlucht vertrekken vanuit Dusseldorf (Duitsland) naar Adana (Turkije). Meester Warlop stelt daarbij dat het elektronisch ticket van Turkish Airlines dit grifweg aantoont. Met betrekking tot deze door Meester Warlop aangehaalde elementen dient echter te worden opgemerkt dat doorsturen van een zogenaamd e-ticket van Turkish Airlines op geen enkele wijze aantoont dat haar cliënte zou zijn teruggekeerd naar vanuit Dusseldorf (Duitsland) naar Adana (Turkije) en vandaar verder gereisd zou zijn naar Irak. Het is immers niet omdat iemand een ticket boekt en betaald dat dit ticket effectief gebruikt wordt voor de bedoelde vlucht. Het aanbrengen van een bewijs van aangekochte tickets of e-tickets bewijst dan ook niet dat men effectief is teruggekeerd. De door Meester Warlop aangebrachte elementen bewijzen dan ook niet dat betrokkene via Dusseldorf en Adana zou zijn teruggekeerd

naar Irak. Wat betreft de verklaringen van haar cliënt die Meester Warlop bij haar tussenkomst voegde en waarin haar cliënte in een mail afkomstig van een afzender met de naam Raof Sumo informatie geeft over haar persoonsgegevens, geboorteplaats, gevolgde onderwijs, haaf familieleden en haar levensloop alsook haar verklaringen aangaande haar verkaarde reisroute naar Polen en haar verklaarde terugkeer naar Irak waarvan eerder reeds werd gesteld dat betrokkene er niet in slaagt deze aannemelijk te maken alsook de reden waarom ze Irak ontvluchtte naar België, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat persoonlijke gegevens van betrokkene en haar familieleden in Irak alsook op het inhoudelijke karakter van de reden haar asielaanvraag, met name dat ze op de vlucht is voor ISIS en dus de redenen waarom betrokkene het land waarvan zij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar zij haar gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen voor de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 25.08.2014 werd gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde hierop dat dit de keuze van de smokkelaar was (DVZ, vraag 34). In het relaas van betrokkene dat Meester Warlop in haar tussenkomst dd. 07.09.2014 overmaakte, stelt betrokkene echter dat de reden voor haar asielaanvraag in België de menselijke en eerlijke behandeling, beoordeling en bescherming is van de mensenrechten van vrouwen en kinderen die op de vlucht zijn omdat ze gevisieerd worden door ISIS. Het is enigszins merkwaardig dat betrokkene daar waar ze tijdens haar gehoor op de DVZ gevraagd werd of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, stelt dat dit de keuze van de smokkelaar is terwijl ze in het relaas dat Meester Warlop bij haar tussenkomst dd. 07.09.2014 meestuurt een volledig andere reden geeft om precies in België asiel aan te vragen. Rekening houdende met het ernstige karakter van een asielaanvraag mag er van betrokkene op zijn minst verwacht worden dat ze coherente en correcte verklaringe aflegt over waarom ze precies in België asiel wil aanvragen, hetgeen, zo blijkt uit de verschillende verklaringen van betrokkene niet het geval is. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene of diens smokkelaar in het land waar zij asiel wil vragen of zou dienen te vragen omdat het de keuze van de smokkelaar was, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of haar smokkelaar, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen. De door Meester Warlop en haar cliënte aangehaalde elementen zijn bovendien ook niet van die aard dat ze iets wijzigen aan het gegeven dat Polen zich dd. 19.09.2014 verantwoordelijk heeft gesteld voor de behandeling van het asielverzoek of het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene. Bovendien maakt betrokkene of haar advocaat op geen enkele wijze aannemelijk dat er redenen zijn om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene of haar advocaat brengen geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene of haar advocaat geven geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene of haar advocaat slagen er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen betrokken zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten betrokken zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Bovendien dient met

betrekking t t de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar ZIJ haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking t t de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat zij geen problemen heeft gehad in Polen (DVZ vraag 36). Met betrekking hiertoe dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen concrete elementen of redenen aanhaalt met betrekking t t de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar Polen zouden kunnen rechtvaardigen. Derhalve zijn er dan ook geen gerechtvaardigde redenen in het administratief dossier van betrokkene voorhanden die een verzet tegen een overdracht naar Polen zouden kunnen rechtvaardigen. Daarbij dient bovendien te worden opgemerkt dat Polen net zoals België de Vluchtelingenconventie van Genève dd 28/07/1951 heeft ondertekend en net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie neemt en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Polen dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot Polen (Amnesty International - Annual Report 2012 state of the world's human rights - Poland"; Amnesty International - Annual Report 2013 - "The state of the world's human rights - Poland"; US State Dept. "Country Reports on Human Rights Practices for 2012 - Poland". US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; US State Dept. "Country Reports on Human Rights Practices for 2013 - Poland". US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Rusilowicz Karolina e.a, "Asylum Information Database; National Country Report Poland.", AIDA, up to date as of juni 2014) blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Polen of t t deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Polen automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Polen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Polen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR

beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Polen omwille van structurele tekortkomingen in het Poolse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Polen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Polen zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van de hierboven vermelde rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van de desbetreffende rapporten wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Polen een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Polen er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan ZIJ verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. De Poolse autoriteiten zullen bovendien

tenminste drie (03) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 25 08 2014 dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 1b van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat zij geen gezondheidsproblemen heeft (DVZ, vraag 35). In het administratief dossier van betrokkene zijn geen concrete elementen of bewijzen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. In het administratief dossier van betrokkene zijn verder geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 12§2 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽³⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Polen waar zij aan de bevoegde Poolse autoriteiten zal worden overgedragen.”

1.6. Op 15 oktober 2014 wordt verzoekster gerepatriëerd naar Polen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 15 oktober 2014 werd overgebracht naar Polen.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werpt ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het

wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvS 14 november 1997, nr. 69.601; RvS 16 maart 1994, nr. 46.528).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

3.3. De vaststelling dringt zich op dat de bestreden beslissing door de overdracht naar Polen op 15 oktober 2014 volledige uitvoering heeft gekregen, waardoor verzoeksters belang is verloren gegaan. Nu verzoekster zich in Polen bevindt, kan worden verwacht dat de raadvrouw van verzoekster elementen naar voren brengt die haar belang bij het beroep actualiseren. Dit is niet geval. Hoewel de raadvrouw van verzoekster ter zitting stelt dat de dominus litis nog contact heeft met verzoekster per mail, blijkt ter terechtzitting niettemin dat zowel de dominus litis als de raadvrouw niet op de hoogte zijn van het feit dat verzoekster reeds op 15 oktober 2014 werd gerepatriëerd.

Gevraagd naar het actueel belang dat verzoekster nog heeft bij het beroep, stelt de raadvrouw van verzoekster ter terechtzitting zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), quod non in casu.

Aangezien de bestreden beslissing werd uitgevoerd kan verzoekster geen voordeel meer halen uit het door haar ingestelde beroep. Voorts moet worden vastgesteld dat bij gebrek aan enige concrete toelichting, geen blijk wordt gegeven van het vereiste actueel belang bij het thans voorliggende beroep.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES